

Várady Szabolcs

ÉJSZAKAI JÁRAT

Jékely Zoltán emlékének

A szerelemről írdogálni,
még majd erről is leszokunk.
A szájunk íze bál utáni,
jeges szél hordja kalapunk,
így kell a villamosra várni.

Bárcsak ne jönne meg soha!
Ez nem a Streetcar Named Desire:
fordított vágy villamosa;
de nincs, hogy ilyen nászt ne hálj el,
megváltó impotencia.

Duhaj kedélyünk elavulva
szánkban gyülemelő fémes íz,
s évek, napok, egy óra múlva?
benyel a kitátott remíz,
az örök éj bozontú vulva.

Így mondod, Mester? Állok itt
veszendőn, már csak a hideg lel.
Hová lettek a fürtjeik?
Sandán csikorgó kerekkel
a villamos közeledik.

UTÓHANG

Na, ezt látná Vas Pista,
jól a fejedre csapna!
Ez a díszklapancia
merő diszkrepancia:
ha ötvenéves elmúlik,
az ember nem sötétkedik,
te meg, külső hatvanas,
belül nyámnyila kamasz.

Igaz, nagyon is igaz!
És bizony hogy úgy van az,
ahogy írta Mimmermosz,
vén ember is oly termosz,
tárol szerelemtüzet,
ha nem éget, régen rossz.

KALIFORNIÁBAN EGY DÁN FALU

Hogy is hívták azt a kis dán falut?
Azt hittem, soha nem érünk oda,
nem jó felé megyünk vagy micsoda,
elfogy a benzin, nincs egy árva kút,
megyünk, megyünk, mióta és miért?
Csinos kis házak, mikor végre meglett,
és egy házon kiírva persze, Hamlet,
és úgy voltunk, mint aki célba ért.
Takaros, szőke lányok, bizonyára
dán viseletben szolgáltak teát fel
és dán péksüteményt.
Hűvösödött, mire eljött a *farewell*.
Elindultunk ellenkező irányba.
Kalifornia, '88 tele.
Talán fűtöttünk is a kocsiban.
A nap ment lefele.
De hogy hívták azt a kis dán falut?
Megírtam ezt a verset, vége van.
Hová tegyem, ha majd eszembe jut?